

вотѣ: тогазъ първото понятіе са нарича общо, подчиняюще, по-высоко, по-широко, родово или просто — *родъ*; а другото, въ отношеніе къмъ него, е частно, подчинено, по-долѣ, по-малко, по-тѣсно, видово или просто — *видъ*. Тѣй напр. българинъ, сърбинъ или хърватинъ, чехъ, полякъ, словенецъ, русинъ или московецъ, съставятъ *видове* отъ единъ *родъ* — славены, или понятіето за сѣко отъ тѣзи *племена* са подчинява на общия *родъ славенскій*. А на родовото понятіе *книга* подчиняватъ са видовытѣ: *книга* славенска, българска, турска, нѣмска или грѣцка и др.; книга учебна, черковна, школска, търговска и др.; пріятна, полезна или вредителна и др. т. Ёще тѣлото и душата сѣ *видове*, а сѣществото чловѣкъ е *родъ* отъ животнытѣ.

Ный тукъ давамы и два примѣра за обучение въ описаніе на родове и видове:

а) *Животно.*

Има сѣщества, дарены съ способността на произволно движеніе, и които сѣ распрѣснѣты по лицето на земята; отъ тѣхъ едни летѣтъ по въздуха, други плаватъ въ водата или живѣтъ на земята и подъ земята. На-сладъ тѣ са вѣдѣтъ, растѣтъ, устарѣватъ и умиратъ.

Чудното имъ органическо строеніе сѣкогы и на сѣкадъ е поучително за ума и сърцето. И самъ-си чловѣкъ не е друго нѣщо освѣнь *животно*, дарено съ разумъ, ако щѣте — и създадено да живѣе въ общество; за туй нѣкои го и тѣй опредѣлятъ: *чловѣкъ е животно общественно*.

Но чловѣкъ гледа на небето, и вижда безчетъ свѣтила на него; глади на пр. обичното си куче и му са радва, слуша славей и са вѣсхищава съ неговото пѣянье; наслаждава са съ благовоніето на ананаса (ананас) и го ѣде. На сѣкадъ той намѣрва источники на удоволствіе и щастіе.